

се крие въ едно влажно килерче и да пише стихове, тайно подпомаганъ отъ майка си.

Понекъ Вазовъ не поклава ревността къмъ търговците, родителитъ му го мръщатъ въ Остенена, връща прокубата на 1870 год. Още прѣди да замине, написаша „Визуалъ“, който отнесе игорбатъ заедно съ калшата, но биде написанъ наново, понеже братъ му Георги го знаеше почти една наука. — Въ Влашко Вазовъ започва да печата въ списанието, като пише стихоти „Борба“ — въ сп. „Отечество“, год. II (1871 г.), а най-добро отъ пърнитъ му стихотворения — „Борьтъ“, е написано или въ Остенена или въ Галацъ. По това време се запознава съ Хр. Ботюва и съ хъшюветъ, което му даде възможностъ да напише поевѣстия „Немци и не драги“ (сп. „Наука“, год. II и III, Пловдивъ, 1883 год.).

Прѣвъ втората половина на мартъ 1872 г., Вазовъ се върналъ въ Турция, като се отиде въ Цариградъ за 3 мѣсеца, каждо се запознава съ тогавашнитъ редактори на „Читание“, П. Р. Славейковъ и С. С. Бобчевъ. — Слѣдъ като прѣседатъ няколко врѣме въ Сопотъ, биде назначенъ за главенъ учителъ въ Мустафа-Паша (Свиленградъ), отъ каждото още на другата година избѣгаха поради ширитѣ на грехоминитѣ, съ които воевалъ, бора. Слѣдъ това става прѣводитъ („переводчикъ“) на французитѣ инженерни, които строятъ желѣзнопътната линия София — Кюстендилъ — Скопие. Той прѣстоялъ около година въ Перникъ, дѣто квартирували французити инженери. — Въ 1874 година Вазовъ се връща въ Сопотъ и пакъ се занимава за търговия. Стихотворения, които пишеше, биде повечето дубови, но писалъ е и бугини и е вземалъ участие въ работитъ на сопотскити революционенъ комитетъ. — Поизръ възбужането на сръбскогорското въстание, Вазовъ биде заподозрѣтъ, заради което избѣга въ Влашко, каждото отгово се срѣщналъ съ Хр. Ботювъ, чийто величествъ под витъ възникъ въ обществѣното стихотворение „Тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува“. Вазовъ оплакалъ нещастната съдба на своята родина въ редица стихотворения, които издаваша въ 1877 год. подъ заглавие „Тагитъ въ България“.

Особообожденето на България Вазовъ възникъ въ сборника си „Избавление“ (Букурещъ, 1878). Въ началото на войната на Вазова биде дадена дребна чиновнишка длъжностъ при именованата свишкови губернаторъ Найденъ Геревъ. Прѣвъ войната родилъ му грахъ Сопотъ биде изгоренъ, а бича му убитъ. Вазовъ е биде възпитанъ въ Русе при князь Черкасовъ. Той живитъ той изоблаженъ въ романа си „Нова земя“ (София, 1896). — Въ началото на 1879 год. Вазовъ биде назначенъ за прѣдседателъ на Берковскити окръженъ създъ. Приказанието живитъ на населението въ Берковско възпроизвелъ въ

СОПОТЪ — ЦЪРКВАТА

проведената: поевѣстия „Грамада“, „Згорка“ и „Зихра“, поевѣстия „Митрофанъ“ и едно хумористично стихотворно писмо до Св. Вазовъ.

Слѣдѣщата кариера не била по наклониститъ на поета, затова си далъ оставитъ е се прѣбралъ да живитъ въ Пловдивъ — столицата на новообразуваната Източна Румелия, като прѣкъ това е прѣкаралъ известно врѣме въ София.

Въ Източна Румелия Вазовъ биде назначенъ

забравенитъ“. Въ 1884 год. издава „Поля и гори“. Покрай общественополитическата си дѣйностъ, той написалъ много (поголямата частъ) отъ своитѣ прозаически, като напр. комедията „Господинъ Мортагонъ“ (писана заедно съ Величкова), стихотворната хумореса „Кихавицата на Салуста“, поевѣстия „Митрофанъ“, „Единъ кѣтъ на Стара-плавнина“, дребна „Руска“, „Кавицата въ хамата“, „Въ царството на самодивитъ“ и много др. дребни работи. — Въ 1884 г. Вазовъ прѣпрѣдѣлъ пактуване до Италия, на което се прѣтека въ М. Мажджаровъ. Слѣдъ завръщането си издава сборката „Италия“, въ която изказалъ споминитъ и впечатлението си отъ това пактуване.

На 6 септември ст. ст. 1885 год. станало съзвѣдението на Източна Румелия съ Княжество, поради което сръбитѣ обиваваха война на

България на 2 ноември с. г. Впечатлението и чувствата си отъ войната Вазовъ изказалъ въ редица стихотворения, които съставили сборката „Слѣвица“ и много дребни, най-всѣмъ „Въ царството на самодивитъ“ (по-послѣ издаденъ подъ заглавие „Иде ли?“).

Слѣдъ прѣбрата на 9 августъ 1886 г. възникнѣли на бившата сѣдинистическа партия биде подложени на гонения и се видѣлъ принуденъ да напуснѣтъ България.

Слѣдъто направилъ и Вазовъ. Слѣдъ като прѣстоялъ въ Цариградъ известно врѣме, той заминавалъ за Русия и въ 1887 г. пристигналъ тамъ. Въ Русия написаша стихотворенията си „Звукове“ (издадени въ 1893 г., София). Слѣдъ прѣкъ врѣме на емигрантството си Вазовъ написаша по-голямата частъ отъ романа „Поля и гори“.

Прѣвъ 1889 г. Вазовъ до биде позволение отъ Ст. Стамболиевъ да се завърне въ София. Тука той намира добри условия за киежествѣна дѣйностъ. Въ издаванетоъ тогаваша отъ Министерството на Нар. Просвѣщенето голѣмо списание „Сборникъ за народна умотворения, наука и книжнина“, подъ редакцията на Д-ръ Ив. Шинимановъ, издава за прѣвъ кѣтъ романитъ „Поля и гори“ (кн. I—III). По слѣдъ излиза въ отдалѣни издания и биде прѣведенъ на чужди езици. Слѣдъ прѣзвѣдението на този романъ, послѣдало прѣвѣждане и на други Вазови произведения, и поевѣстия постепенно добилъ всеобща известностъ.

Въ 1890 г. Вазовъ се оженива за г-ца Атина Боярская отъ Русе, но слѣдъ година и четире мѣсеца брактитъ имъ биде разтрѣпанъ. Въ слѣдѣщата година Вазовъ започва да издава сп. „Девница“, въ което вземалъ участие най-добритѣ и тогавашнитѣ поети и книжковитѣ. Въ 1891 г. поевѣстия е ходилъ въ Риската обителъ и слѣдъ това пактуване написаша „Великата Риската

ИВАНЪ ВАЗОВЪ МЕЖДУ СВОИТѢ (ПЛОВДИВЪ 1882)

Прави (отъляво надясно): Владимиръ, Вяля, Иванъ, Георги, Борисъ Вазови.

Седнали: Георги Н. Николовъ (вуйчо на поета), Майката на поета, Киро Вазовъ (чичо на поета)

за депутатъ на Областното Събрание, а послѣдното го избрало за членъ на Постоянния Комитетъ. Така поевѣстия се прѣкаралъ на общественополитическа дѣйностъ, безъ да прѣкъсва, обаче, живо дружество „Наука“, което издавало научно-книжовното списание подъ сащото име. Вазовъ биде прѣдседателъ на дружеството и редакторъ на списанието, заедно съ Константинъ Величковъ, С. С. Бобчевъ и др. Слѣдъшверното редактитѣ съ Величкова и в. „Народитъ гласъ“. Въ 1881 год. Вазовъ написаша сборката „Гусла“, въ която изказалъ и поевѣстия „Епопея на